

Álarc

HAJNAL KITTI

Hajnal Kitti – Álarc

©Hajnal Kitti, 2023
Szerkesztés és korrekció: Tira Nael

Borító: Chris Covers – <https://www.facebook.com/ChrisCoversDesign>

E-book: Tira Nael

Szerző elérhetősége:
<https://www.facebook.com/hajnalos>

Kiadja: Fairbooks Kiadó és Írói Műhely, 2024
www.fairbookskiado.hu

Felelős kiadó: Turai Angéla
Főtt, 2024

ISBN 978-615-6681-09-6

Minden jog fenntartva! A mű egyetlen része sem másolható, sokszorosítható, vagy használható fel a szerző és a kiadó előzetes írásbeli engedélye nélkül.

Krisz egyszer már előbújt. A családja nagyon rosszul fogadta, végül betudták fiatalkori botlásnak, és ő nem mert kiábrándítani őket. Most komoly barátnője van, rendezett élete, egy rakat szorongása, na és egy keserédes titka: Marci. Marci ugyanis felforgatja az életét: elbűvöli, egyszerre nyugtatja meg és kavarja fel, vele úgy érzi, végre önmaga lehet. Csakhogy felmerül a kérdés: képes vállalni, ki ő valójában? Ledobni az álarcot, és szabad lenni?

Mindenkinék, aki álarcot visel.

Annak is, aki levette.

Köszönet

Tirának.

A kávénak.

A türelemnek.

A gyógyító időnek.

A szerető családomnak.

1. fejezet

Az ezüstlánc meglebben a nyakában, ahogy felkel. A tekintetem a kulcscsontjára siklik, majd a vállának ívét figyelem, miután hátat fordít nekem. Annyira tökéletes az alakja, vékony, de erős, és pontosan tudom, mennyire kemények az izmai a tapintásom alatt. Mint az előbb is, miközben...

Több, mint egy éve ismerem, mégis amikor néhány hete elcsábított, meglepett vele. Nem mintha tiltakoztam volna, elvégre azóta vonz, mióta először megláttam. Néha fogalmam sincs, hogyan álltam meg, hogy ilyen sokáig ne kezdjek vele...

De, pontosan tudom, hogyan. A lebukástól való félelem pont elég erőt adott hozzá. Ő azonban átlátott az álarcomon, és miután hónapokig csendben figyelte a vergődésem, végül hamarabb lépett, mint én mertem volna. Bár ha rajtam múlik, talán sosem történik köztünk semmi.

Nem bírom ki. Felkelek, szorosan mögé lépek, átölelem. Viszszadobja a pólóját a földre, és felnevet.

– Készülsz valahová? – suttogom a fülébe. A kezem közben birtoklón csúszik a csípőjére, majd beszökik az alsója alá, nem is értem, miért vette vissza. Nyakának bőrét kóstolom, amitől szaggatottá válik a légzése, és biztosra veszem, hogy nyert ügyem van. Hátrahajtja a fejét, nagyobb teret enged a számnak, lihegve löki magát a tenyerembe, a szenvedélye, ha lehet, még jobban feltüzel. Megpördül, forró csókba von, a falnak szédülünk tőle. Biztosan nem jutunk el az ágyig, pedig két lépésre van...

Megint hátat fordít, a falnak támaszkodva zihál, én pedig a tarkóját csókolom, miközben elveszem az óvszeres dobozt az éjeliszekrényről. Élesen szívja be a levegőt, ahogy ismét a testébe enged, a hangja csupán rekedt suttogás, amikor megszólal.

– Mire vársz?

Nem vallom be neki, hogy csupán az agyát akartam húzni, hanem lágyan ringani kezdek, bár tudom, hogy ez sosem elég. Most mégsem szól rám érte, hagyja a lassú tempót jó darabig, talán azért, mert már egyszer megkapta, amit akart.

A jobbával továbbra is támaszkodik, a bal keze azonban a csípőjén tartott ujjaimra szorul, tisztán érződik, hogy közel jár. A zihálása felerősödik, ellepi a tudatomat a hangja, hamar átdob a határon engem is.

Nem húzódom el, élvezem, ahogy a karomban csillapodik, mielőtt röviden felnevetne.

– Hú, de imádom veled a szexet!

Ez pillanatok alatt kijózanít. Nem mutatom, de ahogyan ezt mondta, az szíven ütött. Mindig sejtettem, hogy azért kezdett velem, mert tudja, hogy úgysem akarnék tőle többet. Magam sem értem, miért fáj mégis.

– Részemről a szerencse – poénkodom el, mire vigyorogva hátranéz, és játékosan eltaszít magától.

– Adsz egy törölközőt?

Teljesítem a kérését. Nem megyek vele, megvárom, míg végez, csak aztán zuhanyozok le. Az ágyon heverészik, amikor visszaérek, a telefonját bújja.

– Amúgy húzzak el? Átjön a csajod? – kérdezi fel sem pillantva.

Megvonom a vállam, és mellé dőlök. Végigsimítok a hasán, mire jólesően felmordul. Tetszik a hang, van benne valami végtelesen szexi.

– Kettő nekem is sok a jóból – villantja rám a mosolyát. El-dobja a mobilt, átkarolja a nyakam, és bár a csókjában ígéret rejlik, megértettem a szavait, leállok. – Szóval?

– Szóval mi?

Marci továbbra is választ vár, nekem azonban kirepptent a fejemből, mire.

– Maradhatok, vagy programod van?

– Maradj – kérem. Ezt várhatta, mert újra a hátára fekszik, kitapogatja a telefont, és zenét kapcsol. A dal beteríti a szobát, lustán dobolom a taktust, miközben szótlánul heverészünk.

Eleinte beérte annyival, hogy jött, szeretkeztünk, aztán lelépett. Ez a második alkalom, amikor nem siet sehová. Ezzel egyelőre én sem tudok mit kezdeni, leginkább sodródok az árral, élvezem a kettőnk közé feszülő, kellemes némaságot.

Furdal a lelkiismeretem Era miatt. Hetek óta csalom, pedig sosem voltam hűtlen senkihez. Nem érdemli meg, hogy ezt csináljam vele, de egyszerűen képtelen vagyok ellenállni Marcinak. Másnak tudnék, de neki biztosan nem.

A hasára gördül, így közelebb kerül egy kicsit. Ösztönösen mozdulok, a számmal végigsimítom a vállát, apró puszt helyezek rá. Szórakozottan rám pillant, felfelé görbül a szája, és hozzám hajolva a számra tapad.

Imádom a csókjait. Annyira szenvedélyes és akaratos, mégis azonnal megadja magát nekem, ha szexre kerül a sor. Pedig olyan erő lakozik benne, hogy egyetlen szóval sem tiltakoznék, ha másképp szeretné...

Elereszt, és hosszan kifújja a levegőt.

– Oké, ezt most fejezzük be, mert megint rád mászom.

Az alkarjára könyököl, és nem titkolom, hogy engem sikerült egyetlen csókkal ismét bezsongatnia. Végighúzom a kezem az oldalán, mire csiklandósan összerándul.

– Ne már! – szól rám röhögve.

Megállapodik a kezem a derekán lévő hosszú, fehér sebhelyen. Az ujjaim újra és újra végigszaladnak rajta. Korábban sosem jött szóba, hogy bármilyen balesete lett volna, szóval ez újdonság volt, amikor először láttam póló nélkül. Eddig nem kérdeztem rá, mindig lefoglalt valami más, most viszont a kíváncsiságom győz.

– Elárulod, hogyan szerezted?

Hátrafordul egy pillanatra, aztán folytatja, amit elkezdett, és rájövök, hogy zenét keresett, mert hamarosan felcsendül egy kellemesebb dallam. Nem ismerem, de tetszik.

– Hétévesen kitaláltam, hogy megtanulok egyedül fára mászni. Hamar rájöttem, hogy nem tudok, csak alattam épp egy kerítés volt. És még szerencsém is van, hogy ennyivel megúsztam.

– Aú... – szökik ki a számon reflexből, Marcit viszont rázza a röhögés.

– Makacs gyerek voltam. Amint begyógyult a sebem, akkor is felmásztam arra a kurva fára. Azzal a lendülettel eltörtem a bal lábam, szóval azóta az egyetlen magaslat, amire szeretek felmászni... – Visszalök a hátamra, és az ölemre ül, elakad a szavam a tekintete intenzitásától. A kezem önkéntelenül indul meg, rászorítok a csípőjére, végigsimítok a tetoválásán, de lesöpri magáról az érintésem. – De nem most – jelenti ki, és újra mellém dől. Nevetünk. – Csavarogjunk! – mondja hirtelen. Felpattan az ágyról, a ruháiért nyúl, elégedetlenül figyelem, ahogy magára húzza őket. Így is észveszejtően néz ki, csak azzal sikerül kiragadnia a bámulásából, hogy hozzám vágja a pólómat. – Hízelgő, de öltözz, vagy itt hagylak!

– Hová megyünk? – érdeklődöm, miközben magamra tornázom a nadrágot. Marci vállat von.

– Sétálni, kajálni, ami jön.

– Eléggé hó vége van... – felelem magam elé motyogva, de meghallja.

– Akkor meghívlak.

Nem pont erre akartam kilyukadni, de nem vitatkozom, mert ilyesmiben vele képtelenség. Fogalmam sincs, honnan van ennyi pénze, de eddig sosem láttam, hogy bárminek megnézte volna az árát, mielőtt a kasszához ment, ilyen luxust pedig még soha senkitől nem tapasztaltam. Nálam mindig az árcédula a mérvadó, őt viszont abszolút hidegen hagyja, némelyik cucca pedig szerintem egy heti fizetésem, ha nem több.

– Várj!

Elkapja a karom, mielőtt az ajtóhoz érhetnék, és mohón megcsókol. Elillan tőle minden gondolatom, a nyelvén kívül semmi más nem létezik, a bőre illata megvadít, szinte beleszédülök, amikor elenged.

– Csak ilyenem volt – vigyorog rám, és már a bejáraton kívül is van, mire egyáltalán észbe kaphatnék. Ha így folytatjuk, ki fogja csinálni az önuralmam. Vagy beleszeretek, ami egy brutálisan rossz ötlet.

***

A legrosszabb az egészben, hogy amíg Marcival vagyok, annyira természetes minden. Beszélgetünk, hülyülünk, jól érzem magam vele, semmi más nem számít. Amint viszont elbúcsúzunk, rám zuhan a lelkiismeretem, és agyonnyom.

Zenét hallgatok. Bár még mindig kicsit az együtt töltött idő hatása alatt állok, már szállingóznak be a tudatomba a szokásos önmarcangoló gondolatok. Mégis mi a jó istent művelek hetek óta?

Sosem voltam csapodár. Akadtak nagyon nyomulós időszakaim, de sosem akkor, amikor épp jártam valakivel, sőt, leginkább akkor tomboltam, amikor véget ért egy kapcsolatom. Most azonban egy másfél éves, stabil kapcsolatban élek, lassan az összeköltözés lenne esedékes, mert Erával nagyon egy hullámhosszon vagyunk, kedves, jó fej, szeretem...

Belépek a lakásba, de nem kapcsolok lámpát. Kintről beszűrődik némi világosság, pont elég ahhoz, hogy levetkőzzek, és a kanapéra heveredve bámuljak magam elé. Tudom, hogy nem lehet így sokáig. Nem tisztességes, amit teszek, mégsem fordul meg a fejemben, hogy nemet mondjak, amikor Marci feljön hozzám. Sőt, ma én kérdeztem meg, ráér-e, miután Era lerázott, hogy tanul.

Lehunyam a szemem, visszajátsszom magamban az elmúlt pár órát. A várakozást, amíg Marci ideért, a szenvedélyt, ami lángolt bennünk, a bőrének tapintását, a hangját, miközben zihált...

Felsóhajtok, amikor ráébredek, hogy újra vágyakozom. Nem tudom, hogyan csinálja, de egyszerűen megunhatatlan. Az elején próbáltam azzal mentetetni magam, hogy régen voltam sráccal, de ez olcsó hazugságnak bizonyult. Marci rám néz, és tetőtől talpig lángba borulok egyetlen pillantástól. Fogalmam sincs, hogyan éri el, de mióta megkaptam, körülötte forog az egész világom. Mintha nem is léteznék, amikor nem vele vagyok. Semmi sem fontos, semmi sem köt le, azt várom, mikor találkozhatok vele ismét. Az a baj, hogy tisztán érzem, ez részemről rég nem csupán a szexről szól.

Megijeszt, ami köztünk van, és rengeteg oka van, miért. Ott van például, hogy megcsalom a párom. Vagy akár az, hogy egy sráccal teszem. Mégsem ezek okozzák a riadalmam, hanem hogy már azelőtt beleszédültem, hogy lefeküdtünk volna. Addig legálább lehetett plátói, most viszont...

Akarom őt, pedig nem szeretnék komoly férfi partnert. Megrémítenek a lehetséges hátrányok, a titkolózás pedig hosszú távon fárasztó. Mégis, amikor el akarom nyomni, másodpercekig tart csupán a gondolat, mert rögtön felrémlik bennem a mosolya, vagy az a hihetetlen szenvedély, amivel csókol, és végem van.

Pedig nem tervezek a szüleim elé állni azzal, hogy ne haragudjanak, mégsem futó hóbort volt, csak egy nagyon vaskos hazugsággal ettettem őket. A fene sem akarja felborítani a végre ismét békés életét. És különben is...

Úgysem kellene neki.

2. fejezet

– Mi baj van?

Vivi hátra sem pillant, folytatja a mosogatást, én viszont kukan üldögélek a konyhaasztalnál. Fél órája érkeztem, azóta őt faggattam, hogy ne magammal kelljen foglalkozni. Pedig azért jöttem, hogy kiöntsem a lelkem, a gyerek is alszik, a férje munkában, itt lenne az alkalom.

– Olyan fancsali pofát vágsz, hogy tuti van valami.

Elmosolyodom. A terítő mintáját bámulom, közben viszont egyfolytában pörgetem magamban az elmúlt pár hét eseményeit. Egy hónapja nem jöttem át a nővéremhez, ha belegondolok, hihetetlen sok dolog történt azóta.

– Megcsaltam Erát.

Vivi hátát látom csak, de az feltűnik, hogy abbamarad a mozdulat, amivel a tányért mossa. Végül leteszi, elzárja a vizet, megtörli a kezét, és lassan megfordul, a pultnak támaszkodik. Nem vádló a tekintete, inkább csak meglepett.

– Azt hittem, jól megvagytok.

– Én is. És így is van... csak...

Elakadok. Nehéz megfogalmazni, pedig készültem rá. Vivi viszont nem ismeri Marcit, nem biztos, hogy megérti, miért annyira erős a kísértés, valahányszor csak meglátom. A csend azonban úgy tűnik, beszédesebb, mint hittem.

– Szóval pasi – állapítja meg. Első reakcióként elnevetem magam.

– Ennyire egyértelmű?

– Igen.

– De miért?

Vivi megcsóválja a fejét. A szekrényből elővesz egy csokit, majd miután leült velem szemben, kibontja, darabokra töri a táblát, és felém nyújtja. Ha én ideges vagyok, alkoholra vágyom, de vele inni nem lehet, ő az édességet használja stresszoldásra.

– Azért, mert te a férfiakhoz húzol, és apáék kedvéért játszod meg, hogy nem így van.

– Ez nem igaz – hárítok azonnal, Vivi tekintete viszont belém fagyasztja a szót. Még nem fejezte be.

– Tudom, ezerszer megbeszéltük. Elvagy a csajokkal. De miközben minden más pasi rajtafelejt egy jó nőn a pillantását, te kizárólag a fiúkat stírólod. Ne nézz ilyen kétségbeesetten! Csak az látja, aki figyel. Én meg szoktalak.

– Óriási.

– Szóval? Alkalmi a srác, vagy bele vagy zúgva?

Nem felelek azonnal. Elveszek egy újabb darab csokit, azt forogatom a számban, pedig csupán másodperceket nyerek vele. Én akartam beszélni róla, mégis annyira nehéz.

– Neki alkalmi vagyok.

– Tehát nem fogsz lépni – állapítja meg. Hevesen rázom a fejem, mert a gondolattól görcsbe rándul a gyomrom, hogy bármi változzon. Most jó így, stabil, Era mellett nyugodt, és a szüleim sem gyanakodnak végre. Elegem van a veszekedésből.

– Felesleges lenne.

– Kinek?

– Ne kezdjük ezt! – szólok rá, erre megkeményedik a tekintete, én pedig azonnal behúdom a nyakam. Felidegesítettem.

– Ha az első lenne, esküszöm, békén hagynálak. De elég élelken emlékszem, hogy a legutóbb is rosszul döntöttél.

– Az egy jó döntés volt – ellenkezek, Vivi azonban látványosan legyint.

– Fél év depresszióval járt, még most is elég ritkán látlak nevetni. De te tudod, ha el akarod rontani az életed, én nem menthetlek meg magadtól.

Kiszárad a szám. Elesettnek tűnhetek, mert Vivi megszán. Közelebb lép, megsimogatja a fejem, engedi, hogy hozzábújjak. Gyerekként is mindig ezt csináltam, és vele nem zavar, hogy azóta felnőttem. Őt nem érdekli, hogy érzékenyebb vagyok, mint mutatni próbálok.

– Legutóbb azt mondtad, soha többé. Mi történt? – kérdezi, miközben kedveskedve borzolja a hajamat.

– Átlátott rajtam.

– Azt nem nehéz, ha valakinek jó szeme van – mondja nagyon halkán. – Mesélsz?

– Már meséltem róla – árulom el. Jó, nem sokat, nehogy gyanút fogjon, mert ő túlságosan ismer. – Marci az. Egy hónapja feljött hozzám, és...

***

– Szia!

– Helló!

Még integet is köszönésképp. Nem nagyon szeret kezet fogni, úgyhogy nem szoktam erőltetni, hanem elállok az útjából, hogy beengedjem. Ez zsinórban az ötödik alkalom a hónapban, hogy felhív, van-e kedvem összefutni, filmezni vagy dumálni. Régen is jóban voltunk, elég sokat találkozunk, de inkább társaságban, úgyhogy még mindig nem tudom mire vélni a mostani érdeklődését. Ráadásul

bármennyire is kedvelem, egyre inkább érzem, hogy kísértést jelent. És én nem szeretem a kísértéseket, mert kevés ideig tudok ellenállni.

– Kérsz valamit?

– Inni? – kérdez vissza. Megtorpanok, mert nem nagyon értem, mi másra szólhatott volna a kérdés, de amikor felmerül bennem, mire utalhatott, elbizonytalanodom, majd sebesen elvetem az ötletet. Eddig nem tűnt úgy, hogy flörtölne velem, szóval biztosan én gondolom túl.

– Aha.

– Nem, köszi, talán majd később.

Nem árultam el neki, hogy már láttam a filmet, amit meg akar velem nézni. Szóval kicsit unom, egyébként sem nagy durranás, így a tekintetem folyamatosan Marcira téved, bármennyire próbálom elkerülni.

Anyira helyes. Tisztában is van vele, néha őszintén nem értem, hogy nincs az egekben az egója. Nem mintha szerény lenne, sőt borzasztóan öntudatos.

Szeretem a szökének ezt az árnyalatát. Természetes, és biztos vagyok benne, hogy puhák lehetnek a tincsei, szívesen megérinteném őket. Az arca frissen borotvált, és bár még sosem láttam borostásan, nagyon kíváncsi lennék rá.

Kiszúrja, hogy nézem, egy pillanatra találkozik a tekintetünk, én pedig úgy csinállok, mintha épp arra fordultam volna. Talán egy percig sikerül elhítenem magammal, hogy nem voltam átlátszó, Marci azonban halk, csuklásszerű hangon elneveti magát.

– Jó, eddig bírtam – szólal meg, és mielőtt visszakérdezhetnék, megmozdul, mellém térdel. A szemembe néz, majd a számra szorítja

a sajátját, és a gondolat, hogy tiltakoznom kellene, voltaképp azonnal ki is röppen a fejemből.

Imádom, ahogy csókol. Erőteljes, vadítóan domináns, de csak kóstolót kapok, rögtön elenged. Én viszont már ennyivel túl vagyok a határon, azonnal visszahúzó magamhoz. Úgy tűnik, az előzőt tényleg csupán ízelítőnek szánta, mert ezúttal sokkal szenvedélyesebb, szinte falja a számat, levegőt is alig kapok. Az ölembe mászik, és amikor megérzem, mennyire kíván, megőrülök. A fenekére simítom a kezem, pedig lassan lehetetlen ennél közelebb lennem hozzá, de két éve nem éreztem ilyet, és most döbbenek rá, mennyire hiányzott.

Fogalmam sincs, mióta vagyunk egymáshoz tapadva, ép gondolatom is alig marad, az ujjaimat bebújtatom a pólója alá, forró bőrét érintem, feljebb gyűröm a hátán az anyagot. Engedelmesen dől kicsit hátra, hogy ledobja magáról, de amikor visszahajolna a számra, megállítom. Összevonja a szemöldökét.

– Azt ne mondd, hogy ennyi volt.

– Dehogyan mondom – felelem azonnal. A kulcscsontját figyelem, egyszerűen muszáj megkóstolnom, erősen megszívom a bőrét, felnyög. Emlékeztetem magam, hogy az előbb még mást akartam. – Bent kényelmesebb.

A szobába érve az ágyra teperem. Nem hittem, hogy hagyja, de szinte azonnal a derekam köré fonja a lábait, félreérthetetlenül dörögölözik hozzám, legszívesebben leszaggatnám magunkról a ruhákat, hogy végre tényleg érezzem őt. Vagy megérzi, vagy neki is ugyanez jár a fejében, mert hirtelen ellök, és a nadrágjához nyúl, gyors mozdulattal tornázza le magáról, majd az enyémre siklik a pillantása.

– Vetköztesselek? – kérdi vigyorogva. Kapcsolok, és én is leszórom a maradék ruhámat.

Felgyulladok, ahogy végre meztelenül simulunk egymáshoz. A vágy túl erős, kapkodok, türelmetlen vagyok, Marci mégsem szól, mintha átragadna rá is a heveségem. Sejttem, hogy pár pillanatnyi fájdalmat okozok, érzem azon, ahogy élesen veszi a levegőt, de nem állít le, magamtól pedig képtelen lennék rá. Elveszek a testében...

Ahogy rendeződik a légzésem, úgy tolul minden az elmémbe. Nem merek Marcira nézni, nem akarom, hogy észrevegye rajtam, mennyire összezavart. Felkönyököl mellettem, én viszont makacsul a plafont bámulom. Kitartó, de végül halkán felszusszan, és arrébb mozdul.

– Használhatom a fürdőd?

– Persze.

Ezzel kiránt a dermedtségből, de továbbra sem tudok a szemébe nézni, gépiesen kelek fel, és keresek neki egy törölközőt. Elkapja a karom, eléri, hogy találkozzon végre a tekintetünk, de rekordgyorsasággal fordulok el, úgyhogy elenged. Lemosdik, elköszön, majd magamra hagy a lelkiismeretemmel.

***

Beleszédülök az emlékebe. Vivi elenged, visszaül a székére, ismét felém nyújtja a csokit. Elfogadom, aztán szóltanul bámulunk egymásra néhány percig, míg meg nem unja.

– Ott tartottunk, hogy rád mászott.

A részletekbe azért nem avatom be, címszavakban összefoglalva viszont tényleg ez a lényeg, szóval bólintok.

– Utána?

– Pár napig nem jelentkezett, aztán hirtelen beállított hozzám, és rám hagyta, én meg nem bírtam magammal. Nem

erőltette, tudtam, hogy tehetünk úgy, mintha semmi sem történt volna. Csak épp annyira vonz, hogy ezek után képtelen voltam nem hozzáérni. Azóta pár naponta nálam köt ki, és hát nem sajnózni szoktunk.

– Ki hitte volna – vágja rá Vivi, de azért mosolyog, mielőtt ismét elkomorulna. Görcsbe ugrik a gyomrom az arckifejezésétől. – Szerelmes vagy?

Azonnal tagadni akarok, mégis, amikor megszólalnék, nem jön ki hang a torkomon. Ingerülten simítok végig a halántékomon, és legszívesebben elbújnék a világ elől.

– Nem tudom – felelem végül halkán, ez pedig közel áll egy beismeréshez. – Fogalmam sincs, mit érzek. Azt tudom, hogy kell. Olyan, mintha vele kapnék levegőt, mintha...

Elakadok, Vivi azonban legnagyobb megdöbbenésemre befeljezi helyettem a mondatot.

– Mintha vele nem lenne folyton nappal is sötét.

– Mi van?

– Antinál ugyanezt mondtad.

Kisebb sokkot kapok. Megkísérlem a visszaemlékezést, felde-reng bennem egy hasonló beszélgetés, talán három évvel ezelőttről, miközben mentegetem magam, ismétlem, hogy én nem akartam ezt, hogy küzdöttem...

– Eh.

Értelmesebb reakció egyszerűen nem jut eszembe. Nem mintha Vivi elítélne, akkor is azt válaszolta, hogy ezért nem kelene rosszul éreznem magam, a szerelem szép. Az is volt, amíg csak a kettőnké volt Antival. A problémák utána jöttek, szépen sorban, és mire észbe kaptam, elveszítettem.

– Még most sem állsz készen, ugye?

– Nincs mire.

Vivi felsóhajt. Látom, hogy meg akar szólalni, végül mégsem teszi, ettől azonban sokkal rosszabbul érzem magam.

– Majd elmúlik.

– És attól jó lesz? Hagyod őt is kísértelni az életedből? – kérdezi Vivi, ezúttal némi ingerültséggel a hangjában, mintha kezdene dühbe gurulni. Kiakasztottam.

– Annyira nem hinném, hogy a része akarna lenni – vonom meg a vállam, és gyorsan folytatom, mielőtt Vivinek esélye lenne lehurrogni. – Antival egyértelmű volt. Megmondta, mit akar, tudtam, mire számítsak. Tudod, hányszor hallottam, hogy Marci kifejti, neki nem kell kapcsolat? Nem éri meg felrúgni az életem, akármit is érzek iránta. Úgyis hamarosan rám un.

– Biztos, hogy ez nem védekezés nála? Úgy értem, egyedül könnyebb, és a megfelelő személyre vár? Vagy lehet, hogy olyan hibbant, mint te.

Felröhögök. Vivi összehúzza a szemöldökét, én pedig háraitón emelem fel a kezem. Bunkó voltam, ez nekem is leesett.

– Mindig romantikus voltál – jegyzem meg, erre ismét ugyanolyan arcot vág.

– Te is, úgyhogy ne játszd az agyad! – A hangja csattan, így azonnal visszaveszek.

– Bocs.

– Szóval félsz szerelmes lenni, és inkább esélyt sem adsz – öszszegzi, nekem azonban nincs kedvem ehhez a körhöz.

– Mit nem értesz azon, hogy nincs mire?

Feladja. Legyint, de olyan hévvel, hogy lever egy poharat az asztalról. Szerencse, hogy műanyag, így nem törik, a hang ennek ellenére élesnek hat a beálló csendben.

– Így huszonöt évesen elkezdhetnél végre felnőni, és megtalálni a saját utad. Amin te akarsz járni, nem mások.

Nem reagálok. Felkelek az asztaltól, jelezve, hogy most már megyek, Vivi pedig ismer annyira, hogy azonnal lekattan a témáról. Konok vagyok, én is tudom, de nincs kedvem folytatni ezt a beszélgetést. Igazság szerint egyetlen dologra vágyom: arra, hogy megcsörrenjen a telefonom, és Marci nevét lássam a kijelzőn.

A QueerBooks Válogatás további kötetei:

[Erdőss Alex: Várni fogok rád \(e-book\)](#)

[Tira Nael: A tékozló fiú \(e-book\)](#)

[Hajnal Kitti: Álarc](#)

[Sophie Anne: Amish Biblia 2. – Az érem másik oldala](#)

[Hajnal Kitti: Virágszirmok \(e-book\)](#)

[Hajnal Kitti: Vékony jég \(e-book\)](#)

[Hajnal Kitti: Harmónia \(e-book\)](#)

[Hajnal Kitti: Falak \(e-book\)](#)

[Hajnal Kitti: Hinta \(e-book\)](#)

[Tira Nael: Zuhanás \(e-book\)](#)

A FairBooks Kiadó 2024-es tervezett megjelenései

Nyomtatott könyvek

Jud Meyrin: Vérbeli detektívek
Jud Meyrin: A Kristály villa titka
Jud Meyrin: A szökevény habléány
Florina Wolf: Légy mellettem (Pizzaszív 1.)
Alba Ferro: TikTok boszorkány
Büksi Zsuzsanna: Kék rózsza
Tira Nael: Angyal (munkacím)
Hajnal Kitti: Kötelék
Sophie Anne: Everest
Erdöss Alex: Keresztre feszítve

E-könyvek

Hajnal Kitti: Hinta
Büksi Zsuzsanna: Csodakert
Sophie Anne: Amish Biblia 2 - Az érem másik oldala
Hajnal Kitti: Álarc
Tira Nael: Zuhanás
Florina Wolf: Légy mellettem (Pizzaszív 1.)
Alba Ferro: TikTok boszorkány
Jud Meyrin: Vérbeli detektívek
Jud Meyrin: A Kristály villa titka

<https://webshop.fairbookskiado.hu/>